

werd vastgelegd. Alles is er inham en slinging, een uitgewogen spel van wufte bochten en uit het lood gevallen, amechtig neergezegen of theatrale houdingen aannemende poppen, tegelijk broze en als bij een vulkanische uitbarsting versteende gestalten, over welker leden een keur van toiletten werd gedrapeerd, om wier leest rijke weefsels tot een feest voor het oog gewonden werden.

Het is de architectuur van een op één maal verstrakte beweging, de verstilde levendigheid van vertikalen in reactie op het nudisme van vroegere, nog kort achter ons liggende tijdperken. Aillaud, Kohlmann en Vibert hebben dit wonderlijke bouwsel uit fibro-cement opgetrokken, met behulp van zuilinkervingen en steenige kleuren, rose en matblauw. Men gaat er rond temidden van een ornamentale woekering; terstond bij het binnenkomen voelt de bezoeker zich bij de hand genomen en van lichte betoovering tot betoovering gevoerd in een atmosfeer, waar hij zin voor richting, hoog en laag verliest en alles exotisch is en van een modernisme, dat zich de weelde van den zelfspot vergunt. Van buiten leek het een prieel met beelden, van binnen blijkt het een grot van geschakeerde okers. De poppen zijn versteven nymphen en over de hellende arabesken der paden gaat men op avontuur.

Zoo even werd de naam Chirico genoemd: van hem kan afgekeken zijn, dat deze mannequins geen gezicht hebben; op de houding van hoofd, romp, armen en beenen komt het aan. Geen enkele is geïndividualiseerd, want niets mag de aandacht van dit feeërieke ballet afleiden. Het voegt zich in de configuratie van deze ruimte, die nergens op lijkt, die niets voorstelt, meer dan achtergrond is en met de glinstering van reukwaar, flacons en goudsmeedwerk deze pracht, waarbij de namen van de firma's nauwelijks uitkomen, tezamen bindt en om elk werkstuk ruimte schept.

H. VAN LOON

DRIE EXPOSITIES VAN OUDE NEDERLANDSCHE TEEKENINGEN

Haarlem, Amsterdam, Rotterdam.

Wie in deze dagen tentoonstellingen wil bezoeken, waar men niet mannetje aan mannetje staat, zooals in München, Parijs of Haarlem, moet naar de zalen gaan, waar teekeningen zijn geëxposeerd. Men kan daar nog langzaam uren alleen kijken, er is nergens sensatie of modieuze afleiding. Het is ook niet mogelijk hier groepsgewijze snel rondgeleid te worden en waarschijnlijk worden daarom wel die prentenkabinetten nog zoo systematisch gemedend.

Loopt men in Haarlem de Bakenessergracht af, waar in deze dagen de herfst zoo overvol van verzadiging en naderend sterven het vergelend groen bij vlagen in het water waait, dan komt men juist om den hoek aan het Spaarne bij Teyler's Genootschap een van die oude instellingen binnen, waar nog de sluimer hangt van het vroeg negentiende eeuwsche leven, waar men